

vplaceného penize s jeho zpětpoukázáním, ač v tom jest veliký rozdíl: v daném případě byl vplacený peníz poštovním úřadem přijat, ale potom zpět poukázán, aniž žalovaný jej zpět obdržel.

Čís. 3980.

Smír, uzavřený s jedním korreálním dlužníkem, bude jen tehdy okolností, zrušující celou obligaci korreální, když podle úmluvy neb úmyslu stran má znamenati vypořádání i dluhu dlužníka, nesúčastněného na smíru spoludlužníka.

(Rozh. ze dne 13. června 1924, Rv I 470/24.)

Žalující firma dodala zboží firmě S. a spol., jejímž veřejným společníkem byl žalovaný. Zboží mělo býti odebráno do konce května 1922. Dne 19 ledna 1923 uzavřela žalující firma s firmou S. a spol. smír, jímž slevila z kupní ceny 50.000 Kč. Žalobě o nedoplatek kupní ceny bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde v

důvodech:

Nelze sdíleti názor dovolatelův, že smírem ze dne 19. ledna 1923 došlo k novaci. Nezměnilť se tímto smírem ani hlavní předmět obligace, ani její důvod; dodáno býti mělo podle smíru totéž množství zboží a z kupní ceny byla poskytnuta toliko sleva s ceny; důvodem smluvním zůstal i při smíru kup. Změna dodacích lhůt a podmínek platebních není změnou v předmětu plnění. Předmět kupitelova plnění zůstal byť i se slevou týž. Proto nenastala změna předmětu plnění ani kupitelova ani prodatelova. Netřeba se tudíž obíratí otázkou, zda novací, s jedním spoludlužníkem smluvenou, se zrušují závazky i ostatních spoludlužníků, ježto novace tu není. Dovolatel míní, že smírem, uzavřeným 19. ledna 1923 mezi žalobkyní a firmou S. a spol. po zrušení stejnojmenné společnosti a vystoupení žalovaného společníka, pominula práva proti bývalému společníku (žalovanému) jako spoludlužníku a že se tímto smírem žalující firma nároku proti němu vzdala. Leč nelze tomuto názoru přisvědčiti. Zákon neřeší výslovně otázky, zda smír uzavřený jedním korrealním dlužníkem působí i proti ostatním; řeší jen případ, že závazek korrealní zaniká, když bylo vše jedním dlužníkem zapraveno (§ 893 obč. zák.). Z toho lze usuzovati, že zákon ponechává řešení vůli stran, nestanově sám zrušujících následků, tedy že smír, s jedním korreem uzavřený, bude jen tehdy okolností, zrušující celou obligaci korreální, když podle úmluvy neb úmyslu stran znamenati má i vypořádání dluhu dlužníka nesúčastněného na smíru spoludlužníka. Podle okolností případu mohou tedy strany novým uspořádáním poměrů smírem zamýšleti novou úpravu celého poměru všech zavázaných dlužníků a pak jest nové uspořádání, má-li podle úmyslu stran zůstatí zavázán korreus jen jeden, zrušením obligace i pro spoludlužníky ostatní. Není-li tomu tak, působí vyrovnání jako smlouva toliko mezi stranami smlouvajícími,

kteřé cizími závazky nedisponují (§ 1390 obč. zák.). Ale v tomto směru tvrdil sám žalovaný, že smír se ho netýkal; uváděl jen, že byl novací, a proto prý jeho závazek zanikl. Smír se ho prý netýkal proto, že byl uzavřen bez každé výhrady a jeho souhlasu a proto prý také ponechán byl první rok v tomto sporu v klidu. Žalovaný tedy sám netvrdil, že bylo úmyslem stran, smír uzavírajících, aby smírem tím byl vypořádán i jeho závazek. Podle dopisu Dra. S-a z 19. ledna 1923 dokonce se tento zástupce žalovaného ohražoval proti tomu, aby první rok pokládal se za neodbyvaný; on sám nebyl také toho mínění, že smír týče se žalovaného, a vyhradil ponechání sporu v klidu jeho souhlasu. Podle úmyslu stran tedy smír se závazku žalovaného netýkal. Za tohoto stavu věci nelze proto okolnost, že spor žalobkyně, z ručení žalovaného proti němu vedený, byl následkem smíru ponechán v klidu, beze všech pochyb vyložití jako vzdání se nároku žalobcova z korrealní obligace proti žalovanému (§ 863 obč. zák.). Tím, že byla ponechána možnost, spor dále projednávat, nebyla vzata žaloba zpět a nebyly v tom smyslu také ani nijaké prohlášení, ani úmysl stran, že nároku sporného se žalující firma vzdává, učiněny a tvrzeny; smír dotkl se jen stran na něm účastněných.

Čís. 3981.

Nejde o doplnění rozsudku, nýbrž o jeho opravu, domáháno-li se opravy chyby při sčítání útrat. Dovolací rekurs v této otázce jest přípustným.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, R I 467/24.)

V dubnu 1924 domáhali se žalovaní na odvolacím soudě, by opravil svůj rozsudek ze dne 9. června 1923 ve výroku o útratách, ježto při součtu útrat bylo opomenuto připočítati útraty z první strany seznamu jich. O d v o l a c í s o u d odmítl návrh jako opožděný, maje za to, že jde o doplnění rozsudku, o něž bylo žádati v osmidenní lhůtě Šu 423 c. ř. s. N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by žádanou opravu rozsudku ve výroku o útratách provedl a o tom nové usnesení vydal.

D ů v o d y:

Stížnost, jejíž formelní přípustnost jest nepochybná, ježto nejde o opravný prostředek proti výroku druhé stolice v otázce útrat (§ 528 c. ř. s.), nýbrž o opravný prostředek proti odeření výkonu práva po rozumu Šu 419 c. ř. s., jest odůvodněna. Stěžovatelé domáhají se opravy rozsudku odvolacího soudu pro zřejmou početní chybu, jež se skutečně sběhla na ten způsob, že soudce při součtu útrat sporu, stěžovatelům soudem odvolacím přiřknutých, z nedopatření opominul do něho připočísti upravené útraty z první strany seznamu jich, takže do rozsudku přišla jen čísllice prisouzených útrat na druhé straně seznamu. Nejde tedy o doplnění rozsudku dle Šu 423 c. ř. s., jenž předpokládá,